

«ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ»

Του Ναπολέοντα Λαπαθιώτη.

Ένα ζευγάρι κοιτιέται στα μάτια με αγάπη, αλλά και απόγνωση ταυτόχρονα... Ο ένας κρατάει το χέρι του άλλου σφιχτά, λες και προσπαθούν να ενωθούν με όλη τους τη δύναμη. Το φεγγάρι έχει πάρει ένα παράξενο χρώμα... Δεν είναι ασημένιο πια. Όλα παγώνουν γύρω όταν η γυναίκα φιλάει τον αγαπημένο της για τελευταία φορά, όμως εκείνος δεν την αφήνει, είναι η ζωή του και θα μείνει μόνος. Το τελευταίο σινιάλο του καραβιού σημαίνει και εκείνη του γυρίζει την πλάτη δακρυσμένη, δε μπορεί να τον κοιτάξει, γιατί θα μετανιώσει. Μέσα στη φασαρία ακούγεται ο αγαπημένος της να φωνάζει ότι θα την περιμένει. Εκείνη ανήμπορη πια γυρίζει και του ρίχνει μια ματιά όλο αγάπη και υποσχέσεις. Ίσως γυρίσει κάποτε, μόνο για εκείνον... Η επιβίβασή της στο πλοίο δεν είναι ευχάριστη, νιώθει ένα βάρος στην καρδιά της που όλο και μεγαλώνει, ώσπου να την κυριεύσει και να λυγίσει πάλι κάτω από τον πόνο και την πίκρα. Η καρδιά και το μυαλό της λένε ότι θα ξαναγυρίσει, όμως εκείνη αμφιβάλλει, είναι τόσο πολλά εκείνα που τους χωρίζουν. Αφήνει πίσω της ένα κουρέλι που κοιτάει αποκαμωμένο και ανέκφραστο το καράβι, αφήνοντας όμως τα δάκρυα να κυλήσουν ασταμάτητα. Ένα παράπονο έχει στην καρδιά του: γιατί έφυγε αφού την αγαπούσε; Θα τα ξεπερνούσαν όλα μαζί... Μετά, Τίποτα. Ένα απέραντο κενό να πλανιέται γύρω του, στο μυαλό του, μα κυρίως στην πληγωμένη καρδιά του...

Βασιλεία Γαμπιεράκη